

SZÁM.

vatta is
alamit.
los ité-

, mely
nyosan
jtások
pórázt
nialatt

:
És mi
s öleb

, szólt
z egy-
illogó

TÖK.

k szá-
:

hoffer
Rosen-
Nyt-
Grad-
ándor,
vin és
blitzer
Béla,
ichen-
Kétli
Ella és
Tóth
mszky
János,
Ella,
ohner

mában
még
Veisz-
Mór,
anni.

épület.
rsulat.

SEGITSÉG! (Lásd a 182. lapon.)

XXI. kötet. 12. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

1881. szeptember 18-án.

PIROSKA.

— Elbeszélés. —

PIROSKA nem emlékezett, hogy valaha máshol lakott volna, mint abban a hosszú, szűk utcában, a kis mezővárosnak egyik félreeső részében. Ott élt szüleivel csöndesen, boldogan, ő legalább soha sem gondolt affélét, hogy még boldogabb életet is lehessen élni.

Az igaz, hogy az utca szűk, sötét volt, a ház pedig, melyben laktak, kicsiny, ódon és épen nem valami kényelmes. De ha kicsiny volt is, ragyogott a tisztaságtól és Piroška föl nem cserélte volna akár egy kis király palotájával sem, már tudni illik, ha a palotába szülei nélkül kellett volna költöznie; effélén azonban soha sem is járt az esze, s nem is beszélte, hogy kedvesebb lakás volna a világon, mint a hol ő meg apácska meg mamácska laknak. Hármacskán voltak, épen jól elértek s még maradt hely Boris asszonynak, a hü eselédnek is.

Az apának volt egy piczike külön szobája, melybe Piroskának, mikor még egészen kicsi leányka volt, nem volt szabad belépni. Ott ült az apa egész nap az íróasztal mellett és irt, esténként pedig felolvasta a mamának amit irt, aztán borítékba tették és postán elküldték. Piroška, kinek korán kellett lefeküdni, a szomszéd szobából gyakran hallotta atyja hangját, a mint fenszóval olvasott; nem érthette, mit olvas és olyasmit gondolt, hogy apácska bizonyosan valami leczkét tanul és azt mondogatja fel a mamának, úgy mint ő, Piroška szokta. Mert a kis leány nem járt iskolába, otthon szülei

tanitgatták s Piroška szorgalmasan tanult. Hogy is ne, mikor apácska és mamácska is oly nyájasan magyaráztak neki mindent s oly szeretettel megcsókolták, ha jól végezte kis leczkéit; pedig majd mindig jól végezte. Valjon apácska is olyan jól végzi-é?

Egy szép tavaszi napon Piroška még a rendesnél is vidámabban kelt föl. Fontos nap volt ez, az ő születése napja. Betöltötte hatodik évét s egész nagy kisasszonynak vélte magát. Nem is hiába, mert a mama, mikor reggel megcsókolta, így szólt hozzá:

— Ma születésed napja van, kedveském s szeretnék neked valami örömet szerezni; de te magad válaszsd, mit kívánsz? Főztessem neked ebédre kedvencz ételédet? Vagy akarsz délután vendéget hivni magadhoz ozsonnára? Vagy vegyek neked új bábút? Válassz, kedves kis leányom.

Az már csak kellemes dolog, ugy-é, ha valaki maga választhat mindenféle szép és kellemes dolgok közül. Piroška is boldog volt, de azért akármit mondott és ajánlott a mama, mindenre csak rázta a fejcskáját s hamiskásan mosolygott, míg végre a mama csodálkozva kérdé:

— Semmi sem kell mindebből? De hát mi kellene, kis bohó?

És ekkor Piroška megvallotta, hogy volna egy nagy, igen nagy kívánsága: az, hogy ma este ne kelljen korán lefeküdni, hanem ő is hallgathassa, mikor apácska este felolvassa leczkéjét.

A mama jóízűen nevetett.

— Nem leczke az, bohó kis gyermekem s te nem is értenéd meg. Nem kis gyermeknek való dolgok azok, megunnád, elálmosodnál mellette.

De a kicsike addig kért, könyörgött, míg megigérték kívánsága teljesítését. Persze, a jó mama gondoskodott, hogy egyéb öröme is legyen a kicsikének e napon, kedvencz ételeit főzette ebédre, délutánra a szomszédék Zsófikáját meghívta ozsonnára, hogy a kicsinyek mulassanak; de Piroska, bár mindezt hálásan fogadta, mégis legboldogabb volt este, mikor nem köllött lefeküdni, hanem a zsamolyra ülhetett s fejét a mama ölébe hajtva, hallgathatta apácska felolvasását. Hogy mit olvasott fel, azt, őszintén megvallva, Piroska épenséggel nem tudta, mert semmit sem értett belőle; de azért a világért sem aludt volna el s boldog volt, hogy itt lehet kedves szüleivel, kiket annyira szeret. És e naptól fogva legnagyobb öröme mindig az volt, ha este fenmaradhatott apa »leczkéin«. Mikor egyszer egy fogát kellett kihuzatni, hogy a másik fog jól nőhessen utána, Piroska pedig félt a foghuzástól, hiába ígért neki a mama új szép ruhát a bábu számára, apa hiába is ígért egy szép ezüst tizeskét, Piroska nem tudta magát rászánni a foghuzatásra; de mihelyt azt ígérték, hogy este majd hallgathatja apácska felolvasását, mindjárt elszánta magát és vitézül ki is állotta a foghuzás fájalmát.

Képzelem, hogy valamelyik kis olvasóm, kivált a ki jómodu szüleitől zsebpénzt is szokott kapni, olyanformát gondol, hogy Piroska apja bizony fősvény ember lehetett, ha csak egy ezüst tizeskét ígért jutalmul a kis leánynak. De Piroskának az nagy pénz volt s hetek, hónapok multak, hogy nem csak tizeskéje, hanem egy krajczárja sem volt, még pedig abból az egy-

szerü okból, mert szüleinek nem jutott az effélére. Nagyon szegények voltak. De Piroska ezért nem érezte magát szerencsétlennek, ő nem kívánt semmit s beírte azzal, hogy szülei őt nagyon, nagyon szeretik.

Lassan-lassan azonban, a mint a hetek, hónapok és esztendő is multak, Piroska is növekedett és mind jobban megértett mindent. Most már tudta, hogy a szülei nagyon szegények, azt is tudta, hogy a mit apácska egész nap ír és este föl-föl-olvas, az nem leczke, hanem mindenféle tudományos dolgozat, melyet hirlapokban, könyvekben aztán kinyomatnak s ezért az apa pénzt kap, és e pénzből fizet meg mindent, amire szükségök van. De bármily szorgalmas volt a jó apácska, bizony nem valami sok pénzt tudott megkeresni s ezért ha nem is szükölködve, de mégis igen szerényen kellett élniök. Pedig-nem-sokára aztán olyan idő jött, hogy nagyon szükségök lett volna a jobb módra.

Piroska jól emlékezett rá, mikor mama, ki tulajdonképen még most is fiatal volt, vidám, piros arccal járt-kelt a házban, dalolgatott, szép nyári napon kísétált Piroskával a szük utcából messzire, ki a mezőre, hol aztán vadvirágot gyűjtöttek s versenyt futkostak, nevetgéltek s egészen kifáradva de boldogan tértek haza. Ennek most már vége volt. A mama szinte észrevétlenül mindinkább halvány és szótalan lett, már a házban sem járt-kelt annyit, nem hallatszott vidám szava; csöndesen, lassan vánszorgott egyik szobából a másikba, megkezdett munkáját sokszor félbehagyta és bágyadtan dőlt a pamlagra s végre aztán jöttek napok, mikor a szegény beteg

mama föl sem kelt a pamlagról. Ilyenkor aztán Barna bácsi, a jó öreg doktor, naponként eljött látogatóba, de Piroskát mindig kiküldte a szobából, a hol mamával és apával beszélgetett. A kis leány jól látta, hogy baj van, hogy a kedves mama komolyan beteg s szívében mély fájdalmat érzett; de azért igyekezett vidám arcot mutatni, mert az orvos intette, hogy ne busítsa a beteget s Piroska akármit készséggel megtett volna, a miről tudta, hogy javára lesz a kedves jó mamának.

Már nagyocska leányka volt, tizenegy éves mult ekkor s igazi kis gazdaszszony volt a beteg mama mellett. Reggeltől estig szorgalmatoskodott, végezte a mama helyett a házi dolgokat, aztán tanulta a saját leczkéit, melyeknél apja volt tanítója; ha pedig ezzel is elkészült, sietett a mamához és vagy felolvasott neki valami szórakoztató könyvből, vagy mellette ülve varrogatott és csevegett. S mikor aztán a mama megsimogatta, megcsókolta s azt mondá: »te kedves jó gyermek!« — Piroska olyan boldognak érezte magát, hogy akár tizszer annyi fáradságra is örömet vállalkozott volna.

Pedig hát kijutott neki így is bőven, mert a mama egészsége semmikép sem akart helyreállani. Néha jobban volt egy két hétig, aztán megint rosszabbul s egy déluán, mikor a pamlagon pihent, Piroska pedig és apa mellette üldögéltek, a kis leány hirtelen ijedten sugta atyjának:

— Apácska . . . nézd . . . mily szörnyű sápadt lett mamácska!

Az apa fölügrott s a beteghez sietett.

— Elájult! Gyorsan, kedves leányom, küldd be Boris asszonyt, te pedig szaladj

az orvoshoz . . . hiszen tudod, hol lakik, ugy-e? Kérd meg, hogy rögtön jöjjön!

Piroska készséggel engedelmeskedett. Szülei, kik nagyon szerették és féltették, soha sem küldték ugyan sehová holmi megbízásokkal, sőt azt sem engedték, hogy egymaga járjon az utcákon; a kis leány félt volna is máskor egyedül járni a sok idegen közt, de most eszébe sem jutott efféle, most csak arra gondolt, hogy a mamának segélyre van szüksége, a doktor bácsit mielőbb oda kell hívni.

Nem nézett tehát se jobbra, se balra, hanem futva ment végig az utcákon egészen a doktor házához, melyet már ismert, mert apával többször járt ott. Alig lihegett, mikor följutott a lépcsőn az orvos lakásába s berontott a szobába.

A jó öreg orvos, ki későn szokott volt ebédelni, éppen csemegézett s pompás szamócza volt előtte. De Piroska, kinek pedig csak nagyon ritkán volt része efféle csemegében, nem is gondolt most erre, hanem lelkendezve mondá:

— Kedves bácsi . . . kedves doktor bácsi . . . jöjjön hamar . . . a mama nagyon roszul van!

Az orvos kissé meglepetve nézett az oly hevesen berohanó leánykára s látta, hogy nagyon meg van ijedve. Más ember persze Piroska szavaira szintén megijedt volna; de az orvosok nem olyan ijedősek; tudják, hogy a legnagyobb bajban sem szabad elveszteni hidegvéroket, sőt még biztatni, bátorítani kell másokat. Az öreg orvos is nyugodtan kérdé tehát:

— Nagyon roszul van a mama? Mi a baja?

(Folytatása a 182. lapon.)

NYUL-KÖVETSÉG. (Lásd a 190. lapon.)

(Folytatás a 180. laphoz.)

— Elájult!

— No, attól még nem kell oly nagyon megijedni, kis lányom. De azért sietek, mindjárt meglátjuk mi a baj. Csak a szomszéd szobába megyek más kabátot váltani. Addig ülj ide az asztalhoz és egyél egy kis epret. Tudom, hogy szereted.

A jó öreg a szomszéd szobába ment, Piroska pedig az asztalhoz ült, de nem nyult hozzá a jó csemegéhez. Nem tudott ő most enni, csak a kedves jó mamára gondolt, ki otthon ájultan fekszik... meg aztán az jutott eszébe, hogy a mama is nagyon szereti az epret. Milyen jó volna, ha vihetne haza belőle.

Mikor az orvos visszatért, Piroska még mindig csak úgy ült ott az asztalnál.

(Folytatása következik.)

SEGITSÉG!

(Képpel a czimlapon.)

Hű barátunknak és kísérőnknek, az okos kutyának sok ügyes és derék tettét beszéltem már el nektek. Most egy érdekes kis történetkét mondok el, mely bizonyítja, milyen értelmes és derék állat a kutya.

Egy házban a kis leánynak kedves kis kanári madara volt, mely az ablakban csinos kalitkában élt s szép dalával mindenkét gyönyörködtetett. Egy napon a szobaleány takarítás közben a kalitkát is tisztogatta, aztán letette a székre, maga pedig valami egyéb dolog után látott s mert nyár volt, az ajtót nyitva hagyta.

Észre vette ezt a nagy macska s beosont a szobába. Addig-addig settenkedett, szaglálózott, míg kifürkészte a madárkát s rögtön ott termelt mellette a széken. Bizonyosan azt gondolta, hogy ez

épen jó pecsenye lesz az ő számára; kerülgette, kaparászta a kalitkát, de nem tudott hozzáférni a rémülten röpkedő kis madárhoz s addig-addig mesterkedett, míg a kalitka leesett a földre.

Most már még nagyobb volt a veszedelem, mert a macska, folytan kaparászta, véletlenül is fölnyithatta a kalitka ajtaját s akkor vége a madárkának. Deszerencsére ott volt a szobában Boglyas, a kócosz szőrű kis kutya. Eleinte védelmére akart sietni a madárnak, de ezt kénytelen volt abbahagyni; a vakmerő mérges cicza csöppet sem félt Boglyas s már többször úgy összekarmolta, hogy Boglyas napokig megsínylette. A macska most is kész volt párbajra, mely bizonyosan Boglyas futásával végződött volna. Igy hát a madárkán nem segíthetett.

A kis kutya azonban mégis tudott segítséget; gyorsan kiszaladt és ugatva, vinnyogva ugrálta körül az udvaron levő szobaleányt. Ez kezdetben nem ügyelt reá, azt hitte, hogy Boglyas csak játszik. De a kutyácska feltűnő nyugtalansággal szaladt hol a szoba felé, hol vissza, úgy hogy a szobaleány végre figyelmessé lett, a szobába sietett s épen idején érkezett, hogy megmentse a madárkát a gyilkos cicza elől.

Az okos kutyácska kövér oszonnát kapott, de ugy-e, meg is érdemelte?

Bátor Erzsike.

(Képpel a 184—185. lapokon.)

»Mama, mama, édes mama!...«

— No mi lett Ilonkám?

»Mama, mama, szörnyű mérges,

Sok állat rontott rám!«

— Ugyan, ugyan!... hát mik voltak?

Farkosok, medvék-e?

»Hát bizony a gunár volt, meg

Az ő felesége!«

A KIS SZIKRA KALANDJAI.

— Mese. —

VOLT egyszer egy kis szikra, mely minden áron hiressé szeretett volna lenni; azt kívánta, hogy mindenfelé emlegessék, mi mindent vitt ő végbe.

Anyja, a láng, újra meg újra intette, hogy maradjon nyugton ott a tűzhelyben, hol jó dolga van, mig ha kimegy a magas, sötét kéményen, nagy veszedelem érheti és egészen bizonyos, hogy előbb utóbb meghal.

— Mesebeszéd, gondolá a szikra. Ilyen fényes, tűzes legény, mint én, csak nem ijedhet meg mindjárt. Majd vigyázok én magamra. Aztán apám, a tűzifa mondta, hogy ő sok, sok esztendeig élt a szabadban s hogy odakint nagyon szép a világ. Miért ne nézhetnék szét én is a világban?

És hiába intette anyja, a meleg szivü láng: a szikra el volt tökélve, hogy kimegy a szük tűzhelyből és hiressé teszi magát. Csak az alkalmat leste, hogy kiszökhessék, alkalmat pedig csakhamar talált.

Epen nagyon erős volt a léghezam a kéményben s szikra barátunk ezt észrevette.

— Ha most belevetem magamat, bizonyosan kivisz a kémény tetejéig, gondolá.

És belevetette magát a légáramlatba, mely csakugyan sebesen ragadta magával, föl a magas, sötét kéménybe. Anyja, a jó láng sisteregve, sóhajtott s magasra nyult utána, hogy visszahuzza, de már nem érhetette el; a többi szikra pedig csodálkozva nézte testvére gyors iramodását.

— No, ez többé le nem jön közénk, a szél egészen kiragadja, ki a szabadba!

Csakugyan ki is ragadta, de a kéményen át nem volt egészen kellemes az utazása: hol az egyik oldalon, hol a másikon beleragadt a koromba, mely hívogatta, maradjon ott játszani. De a mi kis szikránk elbizakodott, dölyfös kis ficzkó volt s nagyobb dolgokra vágyódott, mint hogy a szurtos fekete korommal mulasson. Aztán meg attól is félt, hogy ha ott marad a koromnál, végre még kialszik, mert már is érezte, hogy gyöngül, mióta elvált a tűzhelyen levő izzó parázs atyafiságtól. De remélte, hogy kint a szabad levegőn majd újra megerősödik; megvetőleg elfordult tehát a koromtól és sietett mind feljebb-feljebb, mig végre csakugyan kiért a kéményből, ki a szabad levegőre.

Sötét, hideg, szeles őszi est volt odakint. A kis szikra borzongott, de nem akarta megvallani saját magának sem s inkább hetykén kiáltá:

— Ah, mily szép a világ idekint! De jól tettem, hogy kijöttem!

Pedig hát nem látott semmit, mert sötét volt; de mert azt hitte, hogy a kéményben levő testvérei még hallhatják, tehát dicsekedett.

A következő pillanatban azonban már messze röpült, mert egy szélroham megragadta és gyorsan vitte magával. Nem is tudta igazán, hol jár; kerteken, házakon, sövényeken keresztül messzire röpíté a szél.

Egy lovas jött sebesen nyargalva az uton s a ló patkója szikrát is ütött ki egy kőből. A mi kalandos kis szikránk, mely

(Folytatása a 186. lapon.)

BÁTOR ERZSIKE (Lásd a 182. lapon.)

(Folytatás a 183. laphoz.)

már nagyon félt és fázott a sötét éjben, szeretett volna utitársra szert tenni és sietett az új kis szikra felé.

— Jó estét, atyafi! Jőjj hozzám, röpjünk együtt!

De a másik szikra nem felelt, hanem csakhamar kialudt.

— Ostoba ficzko, nem tud vigyázni magára! szolt a hetyke kis szikra.

A következő pillanatban már egy kovács műhelye előtt röpült. A kovács épen nagy darab izzó vasat kovácsolt és sűrűn röpültek szét a szikrák és sziporkák, nagyok és kicsinyek, vörösek és fehérek. A legtöbb kialudt, még mielőtt a földre esett volna, de egy nagyobb szikra egy kövön fekve sokáig csillogott s fölfelé bámult az égre.

— Ez derék nagy szikra! szolt a mi kis hetyke szikránk.

— Én nem vagyok szikra, hanem csillag, szolt amaz büszkén. Nem látod amott fent testvéreimet?

A mi kis szikránk föltekintett az égre és látta a sok ragyogó csillagot, aztán örömmel mondá:

— Igazán? Csillag vagy? Akkor hát én is csillag vagyok, mert mi ketten egyformák vagyunk. Nagyon szeretem, hogy ezt is megtudhattam. De hát nézd csak, atyámfia, azok a csillagok ott fent sokkal fényesebben ragyognak, mint mi! Ugy-e, mi is lehetünk épen olyan nagyok és fényesek, csak akarnunk kell.

— Persze hogy lehetünk. Mindjárt meg is próbáljuk.

És a két hetyke szikra kezdett felfuvalkodni, terjeszkedni és sziporkázni s

igyekezett olyan nagyra nőni, mint ott fent a csillagok. A kovács szikrája azonban egyszerre szétpattant számos apró szikrára s ezek rögtön kialudtak.

— Ohó, ez veszedelmes kísérlet, szolt a mi kis szikránk. Inkább nem versenyzek a csillagokkal.

Nem is volt ideje tovább okoskodni, mert egy újabb szélroham ismét elkapta és oly sebesen sodorta, hogy a kis szikra szinte szédült bele s azt hitte, rögtön vége lesz, ki kell aludnia. De azért mégis igyekezett elhiteni magával, hogy pompás dolog ez a röpülés.

— Tudom, egyik szikra testvérem se röpült ilyen nagyot s most már bizonyos, hogy csillag vagyok, magasan ragyogok a légben s az emberek bámulnak.

De épen amint ezt mondta, beleütődött egy szénaboglyába, mely ott állt egy majorság udvarán.

— Jaj, de megütöttem magamat! És nini . . . mi ez?

Egy pillanat alatt ugyanis száz meg ezer szikra röpködött körülte, mert a szénaboglyát felgyújtotta. Csakhamar magasra csapkodtak fel a lángok, az udvaron pedig nagy zaj, jajgatás támadt, az emberek sietve jártak-keltek, tüzoltó szerket hoztak s igyekeztek a tüzet eloltani. A mi hetyke szikránknak ez nagyon tetszett s büszkén mondá:

— Tudtam én, hogy híressé leszek! Ime, milyen nagy dolgot miveltem, az egész környék talpon van! Milyen jó, hogy nem maradtam otthon . . .

Többet azonban nem mondhatott, mert épen ekkor elérte a vizpuskából a nagy vizsugár és kioltotta örökre.

Otthon pedig ezalatt a többi kis szikra a kéményben leste, hazatér-e kiszökött testvérök. Sokáig hiába várták s egyik kis szikra, a mint a kéményen kitekintett, megpillantott egy ragyogó csillagot.

— Kedves csillag, mondd, hol van a mi szikra testvérünk?

— Már nincsen sehol — kioltották.

— És híressé lett-é, fogják-é emlegetni?

— Oh igen, felgyújtott egy szénaboglyát, de szerencsére idején észrevették és eloltották. Hanem a gonosz szikrát, mely a bajt okozta, sokáig fogják emlegetni, csakhogy nem lesz benne köszönet.

A kis szikrák elmondták ezt anyjuknak, a lángnak, mely sohajtva inté aztán őket:

— Lássátok, nem hallgatott tanácsomra! Hires akart lenni s azt érte el, hogy kialudt örökre s átkozni fogják, míg itthon csöndesen, boldogan élhetett volna tovább.

KÉPREJTVÉNYEK

I.

SZ

II.

A

AZ IRIGY SZOMSZÉDOK.

— Állatmese, képpel. —

GY ártatlan kis sündisznócska boldogan és elégedetten élt a kert sөvénye alatt ásott rejtekében, s olyan vidám és jókedvű volt, a milyen csak egy boldog kis sün lehet. Böven talált mindenféle kövér rovar, csigát, a kertben a fák alatt lehullott gyümölcsöt s így nem is kívánt magának jobb sorsot, békés egyetértésben és barátságban élt mindenkiel.

De ámbár ő soha sem bántott senkit, mégis voltak, akik neki ártani szerettek volna: voltak irigy szomszédai, a lik boszankodtak, hogy a sün, oly boldogan és elégedetten él. Különösen vakandok asszonyosság és görény urfi törték nagyon a fejöket, mivel boszanthatnák meg a sündisznócskát. Próbálták mindenféle módon, de a jó kis sün csak nevetett és semmi módon nem akart szerencsétlen lenni holmi üres fecsegés miatt.

Egyszer végre a két irigy szomszéd meglátogatta a sündisznócskát, ki szívesen látta és leültette őket. A görény pedig így kezdé beszédét:

— Kedves sün koma, tudja, hogy mi jó szomszédjai vagyunk. Most is azért jöttünk, hogy bebizonyítsuk és figyelmeztessük, milyen rossz hire kezd terjedni kendnek.

— Rosz hirem? szólt a sün csodálkozva. És ugyan miért?

— Oh, nagyon sok oka van annak, mondá a vakandok. Mondják, hogy sün szomszéd igen gonosz életet él, sok kárt tesz mindenfelé. Ugy ám!

— Azt mondják? szólt a sün rögtön látva az irigy szomszédok rossz akaratát. És vajjon ki mondja?

— Mindenki!

Mindenki, az senki; mert mindenkitől nem kérhetem számon az ily beszédet. Aztán meg azt is kellene tudnom, miféle kártétellel vádolnak.

— Azt mondják, hogy a kertben nagy károkat tesz a növényekben, szólt a görény.

— Ezt bizony senki sem hiszi, mert

tudhatja, a ki akarja, hogy én a kövér rovarokat szeretem s a növényekkel nem törődöm.

— De hát akkor mit keres a kertben? kérde a vakandok. Hiába bizonyosan nem jár oda s hallottam én, hogy lopogatja a gyümölcsöt is.

— A kertbe azért járok, mert ott találok a legtöbb kövér rovar, csigabigát s azzal, hogy ezeket elpusztítom, nagy hasznára vagyok a kertésznek. A gyümölcsből pedig csak azt viszem el, a mi

magától lehullott a fáról, mert férges, az ilyet úgy sem ennék meg az emberek s így semmi kárt sem okozok nekik.

A vakandok elhallgatott, de a görény még nem akart meghátrálni s gonoszul mondá:

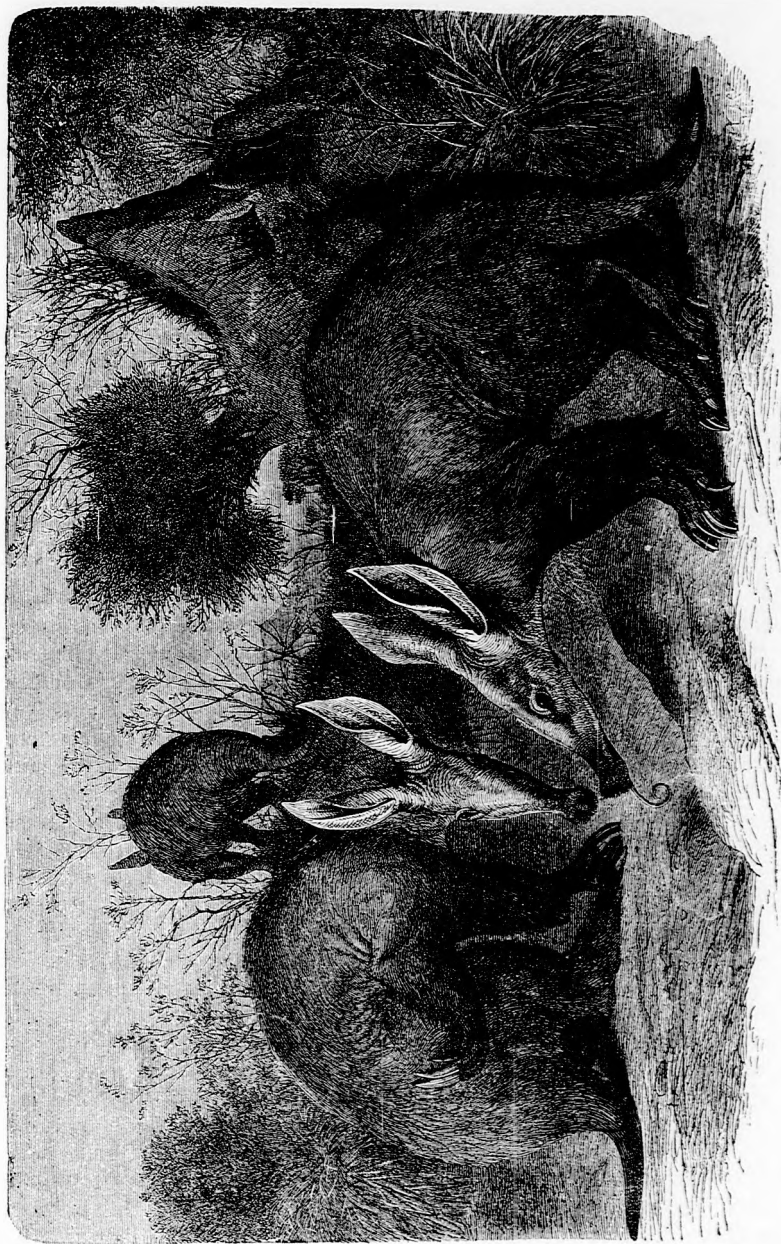
— Már én csak azt hiszem, hogy nem tudhatni, vajjon a kertész nem vehetné-e hasznát a lehullott gyümölcsnek is. Ez hát mégis csak rablás.

— Oh, talán mégsem annyira, mint mikor görény szomszéd a tyukólba lopózik és a baromfit elrabolja, vágott vissza a sün.

A görény megzavarodott s nem tudott felelni, jobbnak látta gyorsan eltá-

vozni, a vakandok pedig bosszusan utána kullogott.

A kis sün pedig továbbra is boldogan élt és többé nem is merte senki rágal-mazni, boszantani; de ha tették volna is, a sün nem ijedt meg, mert meggyőződött, hogy a ki igazán ártatlan, annak nem kell félni az irigykedők gonosz beszédétől, sőt könnyen megvédelheti magát. Mert csak gonoszok irigykednek és támadnak rá a tiszta életüre s ha ez bátran szembe száll, hamar kimutathatja ellenségei gonosz-ságát és megszégyenitheti őket.

A HOSSZUFÜLŰ HANGYÁSZ. (Lásd a 190. lapon.)

SZÁM.

övért
nemben?
nem
éja aott
bigát
nagy
gyü-
a mi

tána

oldo-
igal-
na is,
dött,
kell
, sőt
csak
rá a
záll,
szsá-

Nyul-követség.

(Képpel a 181. lapon.)

OTT ŰL a vén hárs alatt,
Szedi a virágot.
Hát egyszerre, de fura —
Négy nyulacskaát lát ott.

Mind a négyen hátulsó
Lábaikra állnak,
S mint szokták a kis kutyák:
Ügyesen szolgálnak.

Nini, ugy tetszik neki,
Tán valamit kérnek;
És csakugyan így makog
Köztük a legvénebb:

»Tisztelt földes urunknak
Édes Irénkéje!
A nyulágnak van hozzád
Aláz'tos kérése.

Uratyádat bird reá
Ne üldözzön minket,
S vendégivel kimélné,
A nemzetségünket!

A sürrü kukoriczás
Végső menedékünk —
De ma holnap tördelnek,
S jaj! . . . végünk mi nekünk!

Vadgalamb és ökörszem,
Meg mind a madárka:
Hirdeti, hogy jószágban
Nincs Irénnek párja.

Hozzád fordulunk tehát,
Az ügyünket védjed,
A Teremtő százszor is
Áldjon érte téged!«

Meghatotta kis szívét
A nyulak sérelme,
Tapsifüles követség
Szorongó kérelme.

Másnap elejébe is
Járult az apjának,
Aki épen így szólt az
Öreg vadászának:

»Ugy, ugy István, vigye csak
Öket a konyhára!
Szép kövérek; süssék meg
Még ma vacsorára!«

Oda rohan Irénke . . .
Mily szörnyű ijedség . . .
A táskán fityegett az
Egész nyulkövetség.

Nagy könnyeseppék folytak le
Irénke szeméből . . .
Aztán jól megvacsorált
A nyulpecsenyéből.

A HOSSZU FÜLÜ HANGYÁSZ.

(Képpel a 189. lapon.)

AKIK közületek már tanultak természetrajzot, bizonyosan olvastak egyet-mást a hangyászmedvéről is, arról a furcsa állatról, mely bár nem épen olyan óriás, mint az igazi medve, de eléggé megtermett legény ésmégis aprócska hangyákkal kénytelen jóllakni. Ezer meg ezer, sőt százezer hangyát kell lenyelnie, hogy éhségét csillapítsa s bizony nem irigyelendő a dolga, mig annyi apró hangyát összeszed. De neki így jó s az embereknek ama tájakon, a hol tanyáz, hasznot tesz. Mert ott nemcsak olyan kis hangyabolyok vannak, mint nálunk, hanem némely hangyafajok ölnyi magas dombokat emelnek; és e hangyák rendkívül szaporák, ha pedig elsokasodnak, nagy károkat okoznak. A hangyászmedve azonban segít a bajon s ha egy-egy hangyafészekre rátalál, rövid idő alatt mind kipusztítja belőle a hangyát.

A hangyászmedvének több faja van s egyik a hosszúfülü hangyász, mely középső és déli Afrikában, a sik tájakon honos, hol különösen sok a hangya. Nappal

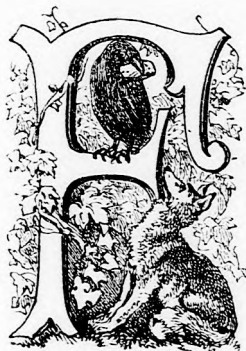
a föld alatt pihen mély barlangban, melyet maga ás magának s az ásásban nagyon ügyes. Lábain igen erős körmei vannak s a legkeményebb földet bámulatos gyorsasággal kaparja fel; első két lábával ás, hátsó lábaival pedig a kiásott földet messzire kihányja maga mögé, úgy hogy egész porfelhő támad körülötte.

Mikor esteledik, előbukik rejtekéből s hosszu füleivel hallgatózik, majd a földön szaglálózni kezd hangyák után. Szaglása rendkívül éles és ha csak egy-két hangyát gyanít is, csakhamar nyomra talál és eljut a hangyabolyhoz, melyet rövid idő alatt teljesen kipusztít lakosaiból. Hosszu, ragadós nyelvére százanként tapadnak oda a hangyák s hiába csipik, ő azt meg nem érzi, hanem lenyeli a jó csemegét s ujra kiölti nyelvét, míg csak mind meg nem ette a hangyákat. Egy-egy éjjel számos hangyabolyt elpusztít ekképen.

A hangyák irtása által hasznot tesz, de az ottani lakosok mégis üldözik, mert husát nagyon szeretik. Európai emberek, kik ott jártak, szintén azt mondják, hogy a hangyász husa igen jóízű s megsütve a sertés-pecsenyéhez hasonló.

RÓKA KOMA CSINYEIBŐL.

— Mese. —

URFANGOS róka komának sok ravasz csinyéről beszélgettünk már s azt a régi mesét, ugy-e olvastátok már szintén, mikép csalta ki a róka a sajtot a holló szájából?

Főnt az ágon ült a holló, szájában a jó falattal, melyet nagyon szeretett volna

megkapni a róka. Csakhogy nem tud fára mászni, nem támadhatja meg a hollót, mely röpülni tud. Hát mit csinál? Oda állt a fa alá és hizelgő szavakkal dicsőíteni kezdte a holló szépségét, gyönyörű tollazatát, természetét, a hiu holló pedig ezt nagy büszkén hallgatta. Egyszer aztán a ravasz róka fölkiáltott:

— Oh, mily boldog volnék, ha gyönyörű hangodat is hallhatnám! Mert bizonyosan a hangod is páratlanul szép! Oh kérlek, énekelj!

A holló bolondos ésszel elhitte magáról, hogy tud énekelni, fölyította a száját és káromgott; hanem ekkor persze a jó falatot kiejtette szájából, a róka elkapta és nevetve futott el vele.

Hát egy másik ravasz róka tudjátok-e mit csinált? Ott sétált a nádas tó, partján és sóvárogva nézegette a vizen uszkáló vadkácsákat. Milyen kövérek-milyen pompás pecsenye volnának! Lesbe bujt a parton és várta, hogy kijöjjenek a partra. Ki is jöttek és ekkor róka koma reájok rohant, de terve nem sikerült, mert a kacsák idején észrevették és a vízbe menekültek, hová ellenségük nem követhette.

— Megálljatok csak, gondolá a furfangos kópé, majd megkaplak még én!

Másnap ismét oda [sétált a tó partjára, de most nem rejtőzött el, hanem a víz szélére feküdvé, busan sóhajtozott, mintha valami nagy bánata volna. Egy kövér kácsa, a mint a part közelében uszkált, látta és hallotta ezt s eleinte gyanakodva pislogott a ravasz komára. De ez olyan jámbor pofát vágott, hogy a kácsa végre megsajnálta és kérdé, mi a baja?

— Oh, nagy az én bajom! felelé a róka busan. Szomorkodom, hogy szüleim olyan rosszul neveltek! Milyen boldogok vagytok ti, hogy oly ügyesen tudtuk uszni. Ebben a rekkenő nyári hőségben mily jó lehet a vízben lubiczkolni! De ugy-é, kedves barátom, az uszás nagyon nehéz?

— Dehogyan nehéz. Nagyon könnyű! felelé a kácsa elégedetten.

— Persze, könnyű annak, a ki olyan ügyes, mint te! Oh, ha nekem olyan jeles tanítóm volna, mint te, akkor még most öreg napjaimra is rászánnám magamat a tanulásra.

A kácsa nagyon büszke lett e szavakra és leereszkedő hangon felelé:

— Ha épen kívánod, én megmutatom, miképp kell uszni. Nézd így!

És a part közelében mutogatta, miképp kell a vízben mozogni.

— Ah, gyönyörű! felséges! szólt a róka. De lásd, azt nem tudom, miképp kell a partról a vízbe ugrani. Te bizonyosan pompásan tudsz ugrani... ha te mellett állnál, nekem is volna bátorságom.

Az együgyű kácsa nagy büszkén kísértált a partra.

— No, állj mellém, aztán egyszerre ugrunk! Egy, kettő... hár... jaj!

Róka koma oda is állt, de bizony nem azért, hogy a vízbe ugorják, hanem hirtelen nyakon ragadta a kacsát, megölte és megette.

A mi mese, az persze csak mese, de tudjátok-e, mit tanulunk belőle? Azt, hogy ne higgyünk a hizelkedők szavának, mert bizonyos, hogy mikor dicsőítenek,

ravasz terven törik a fejüket s ha hallgatunk reájok, megcsalnak és hozzá még nevetnek is rajtuk.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXI. köt. 9-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Lajos.“

(Vége.)

Helyesen fejtették meg: Szülők Géza, Schwarcz Miksa, Reichenfeld Adél, Buday Emma, Lejtényi Anna, Beniczky Zoltán, Halnagyi Fanni, Svarcz Géza, Fabritzky Emma és Irén, Thassy Árpád, Szarvas testvérek, Schossberger Regina, Spitzer Kornélia, Schwarcz Szidónia, Zaitschek Jaromir és Arthur, Berger Teréz és Lilla, Reusz Mariska, Rózsahegyi Regina és Juliska, Veiszberger Szidónia, Gizella és Mór, Moskovitz Mór, Sebastiani Hortense, Pongrácz Imre, Reismann Nellike, Mautner Aladár, Vértessy Aranka, Simonyi Lehel, Kövér Gusztáv (sajátkezű irást kívánok F. b.), Móczár Margit, Petényi Ottó, Nagy Ilonka, Mokry Imre, Gruber Helena, Ruzinkó Lenke és Gizi, Burger Lujza, Hirschhorn Mina, Straszburger Malvina, Imre Jolán, Wesselényi Miklós, Bettlheim Róza és Róbert, Szentirmay Béla, Weisz Feri, Prokopius Gerda, Stokowski Ella, Bachrach Ernő és Emil, Kirkorovits Ilona és Jenni, Pétsics Gizella, Tóth Sárka, Tomka Satika, Dobay Ödön, Béla és Zsiga, Pálffy Jozefa, Szedresy Mariska, Krausz Béla, Jeney Kornélia, Graus Aladár.

A »Kis Lap« t. előfizetői kéretnek minden egyes lakváltozást a kiadó-hivatallal úgy közölni, hogy kitűnjék, honnan-hová költöztek.